

l'adhesió. El text de la reserva deia el següent:

La República Popular Hongaresa no es considera vinculada pels procediments d'arranjament de controvèrsies que estableix l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni, ja que opina que la jurisdicció de qualsevol tribunal d'arbitratge o de la Cort Internacional de Justícia només es pot basar en la prèvia acceptació voluntària de l'esmentada jurisdicció per totes les parts interessades.

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics fet a Nova York el 14 de desembre de 1973

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 14 d'abril del 2004 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics fet a Nova York el 14 de desembre de 1973

Tenint en compte que en els darrers anys la comunitat internacional ha pres consciència de l'amenaça que representa per a la seguretat mundial el fenomen del terrorisme internacional, l'Organització de les Nacions Unides i alguns dels seus organismes especialitzats han anat elaborant un seguit de convenis internacionals que tenen com a objectiu la lluita contra manifestacions específiques del fenomen terrorista.

Arran dels atemptats terroristes que es produïren l'11 de setembre del 2001, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va adoptar, el 29 de setembre del 2001, la Resolució 1373 (2001). Aquesta Resolució insta els estats membres a cooperar entre ells i a adoptar els diferents

convenis i protocols internacionals relatius al terrorisme.

En aquest sentit, les Nacions Unides va establir una llista en què s'enumeraven 12 convenis internacionals, entre els quals es troba el Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, fet a Nova York el 14 de setembre de 1973.

Aquest Conveni no és sinó la conseqüència lògica del reconeixement, en dret internacional general i convencional, que certes persones, pel seu caràcter representatiu de l'estat o d'organismes internacionals, necessiten una protecció específica. L'objecte del Conveni és, doncs, la cooperació judicial en l'àmbit penal, en un sector molt específic caracteritzat per la definició d'un tipus penal en funció de la víctima, no pel fet en si mateix.

Així doncs, el Conveni penalitza la comissió en qualsevol grau de participació d'atemptats contra aquestes persones i estableix la competència judicial dels diferents estats implicats. A més, insta els estats a jutjar i castigar els acusats o, quan això no sigui possible, extradir-los al país amb jurisdicció que així ho sol·liciti.

Adherent-se a aquest Conveni, Andorra se suma a més de 130 països membres de Nacions Unides que ja en són part, fa palès el seu compromís en la lluita contra el atac a personalitats emblemàtiques d'altres països o organismes internacionals i evita la possibilitat d'esdevenir un territori d'empara. A més, les seves disposicions aporten noves situacions dins l'àmbit de la protecció internacional complementant d'aquesta manera els supòsits previstos en les Convencions de Viena de 1961 i 1963 sobre relacions diplomàtiques i consulars respectivament, de les quals Andorra és part des de l'any 1996.

Així el Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, contribueix a la protecció dels coprínceps i altres autoritats andorranes. Per aquest motiu, i atès el caràcter singular dels caps d'estat andorranes, en el moment de l'adhesió d'Andorra al Conveni s'hi inclou una declaració interpretativa en els termes que s'assenyalen a continuació.

"De conformitat amb l'article 1.1.a) d'aquest Conveni, el Principat d'Andorra declara que d'acord amb l'article 43 de la Constitució d'Andorra, i amb la tradició iniciada amb els Pareatges de l'any 1278, els caps d'estat d'Andorra són, de forma conjunta i indivisa, els seus coprínceps. Aquests coprínceps són, a títol personal i exclusiu, el bisbe d'Urgell i el president de la República Francesa".

Tenint en compte l'exposat,

S'aprova

L'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, fet a Nova York el 14 de setembre de 1973.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Conveni.

Casa de la Vall, 14 d'abril del 2004

Francesc Areny Casal
Sindic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics

Els estats part en aquest Conveni,

Tenint en compte els propòsits i els principis de la Carta de les Nacions Unides en relació al manteniment de la pau internacional i la promoció de les relacions d'amistat i cooperació entre els estats,

Considerant que els delictes contra els agents diplomàtics i altres persones objecte de protecció internacional, que posen en perill la seguretat d'aquestes persones, constitueixen una gran amenaça per al manteniment d'unes relacions internacionals normals, necessàries per a la cooperació entre els estats,

Creient que la perpetració d'aquests delictes és una qüestió de gran preocupació per a la comunitat internacional,

Convençuts que hi ha una necessitat urgent d'adoptar mesures adequades i efectives per prevenir i castigar aquests delictes,

Han convingut el següent:

Article 1

Als efectes d'aquest Conveni:

1. S'entén per persona objecte de protecció internacional:

a) un cap d'estat, incloent-hi tot membre d'un òrgan col·legial que exerceix les funcions de cap d'estat de conformitat amb la constitució de l'estat concernit, un cap de govern o un ministre d'afers estrangers, quan aquesta persona es troba en un estat estranger, i també els membres de la seva família que l'acompanyen;

b) tot representant o funcionari d'un estat, o tot funcionari o un altre agent d'una organització internacional de caràcter intergovernamental que, en el moment i el lloc en què es cometi un delicte contra ell, el seu edifici oficial, la seva residència particular o els mitjans de transport que utilitza, té dret, de conformitat amb el dret internacional, a una protecció especial contra tot atemptat a la seva persona, llibertat o dignitat, i també els membres de la seva família que formin part de la seva llar;

2. S'entén per presumpte culpable una persona respecte de la qual hi ha proves suficients per determinar a primera vista que ha comès o participat en un o més dels delictes enumerats a l'article 2.

Article 2

1. La comissió culpable de:

a) un homicidi, segrest o un altre tipus d'atemptat contra la persona o la lli-

bertat d'una persona objecte de protecció internacional;

b) un atemptat violent contra l'edifici oficial, la residència particular o els mitjans de transport d'una persona objecte de protecció internacional que pugui posar en perill la seva persona o llibertat;

c) l'amenaça que es cometi aquest atemptat;

d) l'intent de comissió d'aquest atemptat; i

e) un acte que constitueixi la participació com a còmplice en aquest atemptat;

és considerat per cada estat part com un delicte en el seu dret intern.

2. Cada estat part ha de considerar punibles aquests delictes amb les penes apropiades, que tinguin en compte la gravetat de la seva naturalesa.

3. Els apartats 1 i 2 d'aquest article no afecten en cap cas les obligacions dels estats part segons el dret internacional d'adoptar les mesures adequades per prevenir altres atemptats contra la persona, la llibertat o la dignitat d'una persona objecte de protecció internacional.

Article 3

1. Cada estat part adopta les mesures que siguin necessàries per establir la seva competència sobre els delictes enumerats a l'article 2, en els casos següents:

a) quan el delicte s'hagi comès en el territori d'aquest estat o a bord d'un vaixell o un avió matriculat en aquest estat;

b) quan el presumpte delinqüent sigui nacional d'aquest estat;

c) quan el delicte s'hagi comès contra una persona objecte de protecció internacional, segons es defineix a l'article 1, que gaudeixi d'aquesta condició en virtut de les funcions que exerceixi en nom d'aquest estat.

2. Així mateix, cada estat part adopta les mesures que siguin necessàries per instituir la seva competència sobre aquests delictes en cas que el presumpte delinqüent es trobi en el seu territori i no l'extraditi de conformitat amb l'article 8 a

cap dels estats esmentats a l'apartat 1 d'aquest article.

3. Aquest Conveni no exclou cap jurisdicció penal exercida de conformitat amb el dret intern.

Article 4

Els estats part cooperen en la prevenció dels delictes enumerats a l'article 2, en particular:

a) adoptant totes les mesures factibles per evitar que es prepari en els seus territoris respectius la comissió d'aquests delictes, tant dins com fora del seu territori;

b) intercanviant informació i coordinant l'adopció de mesures administratives i d'altre tipus, segons convingui, per impedir que es cometin aquests delictes.

Article 5

1. L'estat part on s'hagi comès qualsevol dels delictes enumerats a l'article 2, si té raons per creure que un presumpte delinqüent ha fugit del seu territori, comunica a la resta d'estats concernits, directament o a través del secretari general de les Nacions Unides, tots els fets pertinents relatius al delicte comès i tota la informació de què disposi sobre la identitat del presumpte delinqüent.

2. Quan qualsevol dels delictes enumerats a l'article 2 s'hagi comès contra una persona objecte de protecció internacional, tot estat part que disposi d'informació sobre la víctima i les circumstàncies del delicte ha d'intentar per tots els mitjans de trametre-la, en les condicions establertes en el seu dret intern, de forma completa i immediata, a l'estat part en nom del qual aquella persona exercia les seves funcions.

Article 6

1. Si considera que les circumstàncies ho justifiquen, l'estat part, en el territori del qual es troba el presumpte delinqüent adopta les mesures adequades d'acord amb el seu dret intern per garantir la presència d'aquesta persona a l'efecte de processar-la o extraditar-la. Aquestes mesures es notifiquen sense demora directament o a través del secretari general de les Nacions Unides a:

a) l'estat on s'hagi comès el delicte;

b) l'estat o els estats d'on sigui nacional el presumpte delinqüent o, si aquest és apàtrida, l'estat en el territori del qual resideixi permanentment;

c) l'estat o els estats d'on sigui nacional la persona objecte de protecció internacional de què es tracti o en nom del qual exercia les seves funcions;

d) la resta d'estats concernits, i

e) l'organització internacional de la qual la persona objecte de protecció internacional de què es tracti sigui funcionària o agent.

2. Tota persona respecte de la qual s'adopten les mesures esmentades a l'apartat 1 d'aquest article té dret a:

a) posar-se en contacte sense demora amb el representant competent més proper de l'estat del qual sigui nacional o al qual competeixi per altres motius la protecció dels seus drets, o si és una persona apàtrida, de l'estat que aquesta persona sol·liciti i que estigui disposat a protegir els seus drets; i

b) ser visitada per un representant d'aquest estat.

Article 7

L'estat part, en el territori del qual es troba el presumpte delinqüent, si no extradit aquesta persona, ha de sotmetre el cas, sense cap excepció ni demora injustificada, a les seves autoritats competents a l'efecte de processar-la segons el procediment establert per la legislació d'aquest estat.

Article 8

1. En la mesura que els delictes enumerats a l'article 2 no estiguin enumerats com a delictes subjectes a extradició en els convenis d'extradició existents entre els estats part, es consideraran inclosos en aquests convenis. Els estats part es comprometen a incloure aquests delictes com a delictes subjectes a extradició en tot tractat d'extradició que signin en un futur entre ells.

2. Si un estat part que subordina l'extradició a l'existència d'un tractat rep una demanda d'extradició d'un altre estat part amb el qual no ha signat cap tractat d'extradició, pot, si decideix concedir-la, considerar aquest Conveni com la base jurídica per a l'extradició respecte d'a-

quests delictes. L'extradició està subjecta a les disposicions de procediment i a les altres condicions de la legislació de l'estat requerit.

3. Els estats part que no subordinen l'extradició a l'existència d'un tractat reconeixen aquests delictes com subjectes a extradició entre ells amb subjecció a les disposicions de procediment i a les altres condicions de la legislació de l'estat requerit.

4. Cadascun dels delictes es tracta, a l'efecte de l'extradició entre estats part, com si s'hagués comès no només en el lloc on han tingut lloc, sinó també en el territori dels estats obligats a establir la seva competència de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 3.

Article 9

Tota persona, respecte de la qual es dugui a terme un procediment en relació amb algun dels delictes enumerats a l'article 2, gaudeix d'un tracte just en totes les fases del procediment.

Article 10

1. Els estats part es proporcionen el màxim de cooperació en relació amb els procediments penals duts a terme respecte dels delictes enumerats a l'article 2, incloent-hi el subministrament de totes les proves necessàries per al procés que estiguin a la seva disposició.

2. Les disposicions de l'apartat 1 d'aquest article no afecten les obligacions de cooperació judicial estipulades en qualsevol altre tractat.

Article 11

L'estat part on el presumpte delinqüent és processat comunica el resultat final del procés al secretari general de les Nacions Unides, el qual transmet la informació als altres estats part.

Article 12

Les disposicions d'aquest Conveni no afecten l'aplicació dels convenis sobre asil vigents en la data d'adopció del Conveni pel que fa als estats que són part en aquests convenis; però un estat part en aquest Conveni no pot invocar aquests convenis respecte d'un altre estat part en aquest Conveni que no sigui part en aquests convenis.

Article 13

1. Tota controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni que no es resolgui amb la negociació ha de sotmetre's, a instància d'un d'ells, a arbitratge. Si passats sis mesos des de la data de la demanda d'arbitratge, les parts no han arribat a un acord quant a l'organització de l'arbitratge, qualsevol de les parts pot sotmetre la controvèrsia a la Cort Internacional de Justícia, mitjançant una demanda de conformitat amb l'Estatut de la Cort.

2. Cada estat part, en el moment de la signatura o la ratificació o l'adhesió a aquest Conveni, pot declarar que no es considera obligat per l'apartat 1 d'aquest article. Els altres estats part no estaran obligats per l'apartat 1 d'aquest article respecte de cap estat que hagi formulat aquesta reserva.

3. Tot estat part que hagi formulat una reserva de conformitat amb l'apartat 2 d'aquest article pot retirar-la en qualsevol moment mitjançant una notificació al secretari general de les Nacions Unides.

Article 14

Aquest Conveni s'obre a la signatura per part de tots els estats fins al 31 de gener de 1974 a la seu de les Nacions Unides a Nova York.

Article 15

Aquest Conveni està subjecte a ratificació. Els instruments de ratificació han de ser dipositats en mans del secretari general de les Nacions Unides.

Article 16

Aquest Conveni resta obert a l'adhesió per part de qualsevol estat. Els instruments d'adhesió han de ser dipositats en mans del secretari general de les Nacions Unides.

Article 17

1. Aquest Conveni entra en vigor el trentè dia després de la data del dipòsit del vint-i-dosè instrument de ratificació o adhesió en mans del secretari general de les Nacions Unides.

2. Per a cada estat que ratifiqui el Conveni o s'hi adhereixi després del dipòsit del vint-i-dosè instrument de ratificació o adhesió, el Conveni entra en vigor el trentè dia després del dipòsit de l'instru-

ment de ratificació o adhesió per part d'aquest estat.

Article 18

1. Tot estat part pot denunciar aquest Conveni mitjançant una notificació per escrit adreçada al secretari general de les Nacions Unides.

2. La denúncia té efecte sis mesos després de la data en què el secretari general de les Nacions Unides rep la notificació.

Article 19

El secretari general de les Nacions Unides informa tots els estats, entre altres:

a) de les signatures d'aquest Conveni, del dipòsit d'instruments de ratificació o adhesió de conformitat amb els articles 14, 15 i 16, i de les notificacions fetes en virtut de l'article 18;

b) de la data en què aquest Conveni entra en vigor de conformitat amb l'article 17.

Article 20

L'original d'aquest Conveni, els textos en anglès, castellà, francès, rus i xinès del qual són igualment fefaents, es diposita prop del secretari general de les Nacions Unides, el qual n'envia còpies certificades conforme a tots els estats.

En testimoni de la qual cosa, els sotassignats, degudament autoritzats pels seus governs respectius, han signat aquest Conveni, obert a la signatura a Nova York el 14 de desembre de 1973.

Situació del Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics

Nova York, 14 de desembre de 1973
Entrada en vigor: 20 de febrer de 1977,
de conformitat amb l'article 17, apartat 1.
Situació: El 6 de novembre del 2003,
signataris: 25, parts: 144.

Participant	Signatura	Ratificació, adhesió (a), successió (d)
Afganistan		24 de set. del 2003 a
Albània		22 de gen. del 2002 a
Alemanya ⁶	15 d'ag. de 1974	25 de gen. de 1977
Algèria		7 de nov. del 2000 a
Antiga República Iugoslava de Macedònia ¹		12 de març de 1998 d
Antigua i Barbuda		19 de jul. de 1993 a
Argentina		18 de març de 1982 a
Armènia		18 de maig de 1994 a
Austràlia	30 de des. de 1974	20 de juny de 1977
Àustria		3 d'ag. de 1977 a
Azerbaitjan		2 d'abr. del 2001 a
Bahames		22 de jul. de 1986 a
Barbados		26 d'oct. de 1979 a
Belize		14 de nov. del 2001 a
Benín		31 de jul. del 2003 a
Bhutan		16 de gen. de 1989 a
Bielorússia	11 de juny de 1974	5 de febr. de 1976
Bolívia		22 de gen. del 2002 a
Bòsnia i Hercegovina ¹		1 de set. de 1993 d
Botswana		25 d'oct. del 2000 a
Brasil		7 de juny de 1999 a
Brunei Darussalam		13 de nov. de 1997 a
Bulgària	27 de juny de 1974	18 de jul. de 1974
Burkina Faso		1 d'oct. del 2003 a
Burundi		17 de des. de 1980 a
Camerun		8 de juny de 1992 a
Canadà	26 de juny de 1974	4 d'ag. de 1976
Cap Verd		10 de set. del 2002 a
Colòmbia		16 de gen. de 1996 a
Comores		25 de set. del 2003 a
Costa d'Ivori		13 de març del 2002 a
Costa Rica		2 de nov. de 1977 a
Croàcia ¹		12 d'oct. de 1992 d
Cuba		10 de juny de 1998 a
Dinamarca ⁵	10 de maig de 1974	1 de jul. de 1975
Egipte		25 de juny de 1986 a
El Salvador		8 d'ag. de 1980 a
Emirats Àrabs Units		25 de febr. del 2003 a
Equador	27 d'ag. de 1974	12 de març de 1975
Eslovàquia ⁴		28 de maig de 1993 d
Eslovènia ¹		6 de jul. de 1992 d
Espanya		8 d'ag. de 1985 a
Estats Units d'Amèrica	28 de des. de 1973	26 d'oct. de 1976

Estònia		21 d'oct. de 1991 a
Etiòpia		16 d'abr. del 2003 a
Federació de Rússia	7 de juny de 1974	15 de gen. de 1976
Filipines		26 de nov. de 1976 a
Finlàndia	10 de maig de 1974	31 d'oct. de 1978
França		26 d'ag. del 2003 a
Gabon		14 d'oct. de 1981 a
Ghana		25 d'abr. de 1975 a
Grècia		3 de jul. de 1984 a
Grenada		13 de des. del 2001 a
Guatemala	12 de des. de 1974	18 de gen. de 1983
Guinea Equatorial		7 de febr. del 2003 a
Haití		25 d'ag. de 1980 a
Hondures		29 de gen. del 2003 a
Hongria	6 de nov. de 1974	26 de març de 1975
Iemen ^y		9 de febr. de 1987 a
Índia		11 d'abr. de 1978 a
Iran, (República Islàmica de l')		12 de jul. de 1978 a
Iraq		28 de febr. de 1978 a
Islàndia	10 de maig de 1974	2 d'ag. de 1977
Israel		31 de jul. de 1980 a
Itàlia	30 de des. de 1974	30 d'ag. de 1985
Jamaica		21 de set. de 1978 a
Japó		8 de juny de 1987 a
Jordània		18 de des. de 1984 a
Kazakhstan		21 de febr. de 1996 a
Kenya		16 de nov. del 2001 a
Kirguizistan		2 d'oct. del 2003 a
Kuwait		1 de març de 1989 a
Laos (República Democràtica Popular de)		22 d'ag. del 2002 a
Letònia		14 d'abr. de 1992 a
Líban		3 de juny de 1997 a
Libèria		30 de set. de 1975 a
Líbia		25 de set. del 2000 a
Liechtenstein		28 de nov. de 1994 a
Lituània		23 d'oct. del 2002 a
Madagascar		24 de set. del 2003 a
Malàisia		24 de set. del 2003 a
Malawi		14 de març de 1977 a
Maldives		21 d'ag. de 1990 a
Mali		12 d'abr. del 2002 a
Malta		11 de nov. del 2001 a
Marroc		9 de gen. del 2002 a
Marshall, Illes		27 de gen. del 2003 a
Maurici		24 de set. del 2003 a
Mauritània		9 de febr. de 1998 a
Mèxi		22 d'abr. de 1980 a
Moçambic		14 de gen. del 2003 a
Mònaco		27 de nov. del 2002 a
Mongòlia	23 d'ag. de 1974	8 d'ag. de 1975
Nepal		9 de març de 1990 a
Nicaragua	29 d'oct. de 1974	10 de març de 1975
Níger		17 de juny de 1985 a
Noruega	10 de maig de 1974	28 d'abr. de 1980
Nova Zelanda [*]		12 de nov. de 1985 a
Oman		22 de març de 1988 a
Països Baixos ^z		6 de des. de 1988 a
Pakistan		29 de març de 1976 a
Palau		14 de nov. del 2001 a
Panamà		17 de juny de 1980 a
Papua Nova Guinea		30 de set. del 2003 a
Paraguai	25 d'oct. de 1974	24 de nov. de 1975

Perú		25 d'abr. de 1978 a
Polònia	7 de juny de 1974	14 de des. de 1982
Portugal ⁵		11 de set. de 1995 a
Qatar		3 de març de 1997 a
Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord ²	13 de des. de 1974	2 de maig de 1979
República Àrab Síria		25 d'abr. de 1988 a
República de Corea		25 de maig de 1983 a
República de Moldàvia		8 de set. de 1997 a
República Democràtica del Congo		25 de jul. de 1977 a
República Dominicana		8 de jul. de 1977 a
República Popular Democràtica de Corea		1 de des. de 1982 a
República Txeca ⁴		22 de febr. de 1993 d
Romania	27 de des. de 1974	15 d'ag. de 1978
Rwanda	15 d'oct. de 1974	29 de nov. de 1977
Saint Vincent i les Grenadines		12 de set. del 2000 a
Sèrbia i Montenegro ¹		12 de març del 2001 d
Seychelles		29 de maig de 1980 a
Sierra Leone		26 de set. del 2003 a
Sri Lanka		27 de febr. de 1991 a
Sud-àfrica		23 de set. del 2003 a
Sudan		10 d'oct. de 1994 a
Suècia	10 de maig de 1974	1 de jul. de 1975
Suïssa		5 de març de 1985 a
Swazilàndia		4 d'abr. del 2003 a
Tadjikistan		19 d'oct. del 2001 a
Togo		30 de des. de 1980 a
Tonga		9 de des. del 2002 a
Trinitat i Tobago		15 de juny de 1979 a
Tunísia	15 de maig de 1974	21 de gen. de 1977
Turkmenistan		25 de juny de 1999 a
Turquia		11 de juny de 1981 a
Ucraïna	18 de juny de 1974	20 de gen. de 1976
Uganda		5 de nov. del 2003 a
Uruguai		13 de juny de 1978 a
Uzbekistan		19 de gen. de 1998 a
Vietnam		2 de maig del 2002 a
Xile		21 de gen. de 1977 a
Xina ³		5 d'ag. de 1987 a
Xipre		24 de des. de 1975 a

Declaracions i reserves

(Llevat que s'indiqui el contrari, les declaracions i reserves s'han fet en el moment de la ratificació, l'adhesió o la successió. Per a les objeccions, vegeu a continuació.)

Alemanya⁶

En el moment de la signatura:

La República Federal d'Alemanya es reserva el dret, en ratificar aquest Conveni, de donar la seva opinió en relació a les explicacions de vot i les declaracions fetes per altres estats en el moment de la signatura, la ratificació o l'adhesió al Conveni, i a formular reserves respecte de certes disposicions del Conveni esmentat.

Algèria

Reserva:

El Govern de la República Democràtica Popular d'Algèria no es considera obligat per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics.

El Govern de la República Democràtica Popular d'Algèria declara que, en cada cas individual, només es pot sotmetre a la Cort Internacional de Justícia amb l'acord de totes les parts en la controvèrsia.

Argentina

De conformitat amb l'article 13, apartat 2, del Conveni, la República d'Argentina declara que no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni.

Bielorússia

Reserva formulada en el moment de la signatura i confirmada en el de la ratificació:

La República Socialista Soviètica de Bielorússia no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni, segons el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part en relació a la interpretació o l'aplicació del Conveni serà sotmesa, a instància de qualsevol de les parts, a la decisió de la Cort Internacional de Justícia, i declara que, en cada cas individual, és necessari el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per sotmetre-la a la Cort Internacional de Justícia.

Brasil

Reserva:

Amb la reserva establerta a l'apartat 2 de l'article 13.

Bulgària¹⁰Burundi²⁰

Respecte dels casos en què els presumptes delinqüents pertanyin a un moviment d'alliberament nacional reconegut per Burundi o per una organització internacional de la qual Burundi sigui membre, i en què les seves accions

formin part de la lluita per l'alliberament, el Govern de la República de Burundi es reserva el dret a no aplicar les disposicions de l'article 2, apartat 2, i l'article 6, apartat 1.

Colòmbia¹¹

Reserves:

...

3. Colòmbia formula una reserva a aquelles disposicions del Conveni que siguin contràries als principis rector del Codi penal colombià i a l'article 29 de la Constitució política de Colòmbia, l'apartat quart de la qual diu que:

"Tothom és considerat innocent fins que no se'n demostra la culpa, de conformitat amb la llei." Tota persona acusada d'un delictes té dret a ser defensada i a rebre l'ajuda d'un advocat de la seva elecció, o d'un de nomenat pel tribunal, durant la investigació i el judici; a ser jutjada de la forma adequada, en públic, sense una demora injustificada; a presentar proves i refusar proves presentades contra ella; a impugnar la sentència, i a no ser jutjada dues vegades pel mateix delictes.

Consegüentment, l'expressió presumpte delinqüent s'ha de considerar que es refereix a "l'acusat".

Cuba

Declaració:

De conformitat amb l'article 13, apartat 2, del Conveni, la República de Cuba declara que no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni.

El Salvador

L'estat d'El Salvador no es considera obligat per l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni.

Equador

En el moment de la signatura:

Equador desitja fer ús de les disposicions de l'article 13, apartat 2, del Conveni, per declarar que no es considera obligat a sotmetre controvèrsies relatives a l'aplicació del Conveni a la Cort Internacional de Justícia.

Etiòpia

Reserva en virtut de l'article 2 apartat 13:

El Govern de la República Federal Democràtica d'Etiòpia no es considera vinculat per la disposició abans esmentada, segons la qual qualsevol controvèrsia entre dos o més estats parts relativa a la interpretació o a l'aplicació del Conveni, se sotmet a l'arbitratge, a petició d'un dels estats, o a petició de la Cort Internacional de Justícia, i declara que qualsevol controvèrsia relativa a la interpretació o a l'aplicació del Conveni no pot ser sotmesa a l'arbitratge o a la Cort sense l'acord previ de totes les parts interessades.

Eslovàquia⁴

Federació de Rússia

Reserva feta en el moment de la signatura i confirmada en el de la ratificació:

La Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni, segons el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni, a instància d'un d'ells s'hagi de sotmetre a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia, i declara que, en cada cas individual, és necessari el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per poder ser sotmesa a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia.

Finlàndia

Reserva feta en el moment de la signatura i confirmada en el de la ratificació:

"Finlàndia es reserva el dret a aplicar la disposició de l'article 8, apartat 3, de manera que l'extradició es restringeixi als delictes que, de conformitat amb la legislació finlandesa, siguin castigats amb una pena més severa que l'empresonament durant un any, i sempre que es compleixin les altres condicions de la legislació finlandesa en relació a l'extradició."

Declaració feta en el moment de la signatura:

"Finlàndia també es reserva el dret a formular altres reserves si ho considera necessari en el moment de ratificar aquest Conveni."

França

Declaracions:

"França entén que només els actes que poden ser definits com a actes de terro-

risme constitueixen delictes en el sentit de l'article 2 d'aquest Conveni.

L'aplicació d'aquest Conveni no afecta l'aplicació del Conveni adoptat a Nova York el 9 de desembre de 1994 sobre la seguretat del personal de Nacions Unides i del personal associat."

Ghana¹²

"i) L'apartat 1 de l'article 13 del Conveni estableix que les controvèrsies poden sotmetre's a arbitratge, i si això no resulta, qualsevol de les parts en la controvèrsia pot sotmetre-la a la Cort Internacional de Justícia per mitjà d'una sol·licitud. Atès que Ghana s'oposa a tota forma d'arbitratge obligatori, desitja exercir la seva opció de conformitat amb l'article 13, apartat 2, de formular una reserva respecte de l'article 13, apartat 1. S'observa que aquesta reserva es pot retirar posteriorment de conformitat amb l'article 13, apartat 3."

Hongria¹³

Iemen^{9, 14}

Reserva:

En adherir-se a aquest Conveni, la República Popular Democràtica del Iemen no es considera obligada per l'article 13, apartat 1, del Conveni, el qual estableix que les controvèrsies entre els estats part pel que fa a la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni s'han de sotmetre, a instància de qualsevol de les parts en la controvèrsia, a la Cort Internacional de Justícia. Declara que la competència de la Cort Internacional de Justícia respecte de les controvèrsies relatives a la interpretació o l'aplicació del Conveni ha d'estar subjecta, en cada cas, al consentiment exprés de totes les parts en la controvèrsia.

Declaració:

La República Popular Democràtica del Iemen declara que la seva adhesió al Conveni no significa de cap manera el reconeixement d'Israel ni serveix com a fonament per establir-hi relacions de cap tipus.

Índia

"El Govern de la República de l'Índia no es considera obligat per l'apartat 1 de l'article 13, el qual estableix l'arbitratge obligatori o la submissió a la Cort Inter-

nacional de Justícia de controvèrsies entre dos o més estats part relatives a la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni."

Iraq^{14, 20}

1) La resolució de l'Assemblea General de les Nacions Unides a què s'adjunta el Conveni esmentat anteriorment ha de considerar-se una part integrant d'aquest.

2) La lletra b de l'apartat 1 de l'article 1 del Conveni ha de cobrir els representants dels moviments d'alliberament nacional reconeguts per la Lliga dels Estats Àrabs o l'Organització de la Unitat Africana.

3) La República de l'Iraq no es considera obligada per l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni.

4) L'adhesió del Govern de la República d'Iraq al Conveni no constitueix de cap manera el reconeixement d'Israel ni el motiu per a l'establiment de relacions de qualsevol tipus amb aquest país.

Israel¹⁵

Declaracions:

"El Govern de l'estat d'Israel declara que la seva adhesió al Conveni no constitueix l'acceptació d'estar obligat per aquest com a vinculant de les disposicions de tot altre instrument internacional, ni l'acceptació de cap altre instrument internacional com a instrument relacionat amb el Conveni.

El Govern d'Israel reafirma el contingut de la seva comunicació de l'11 de maig de 1979 adreçada al secretari general de les Nacions Unides."

Reserva:

"L'estat d'Israel no es considera obligat per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni."

Jamaica

"Jamaica fa ús de les disposicions de l'article 13, apartat 2, i declara que no es considera obligada per les disposicions de l'apartat 1 d'aquest article, d'acord amb el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni ha de sotmetre's, a instància d'un dels, a arbitratge o sotmetre's a la Cort Internacional de Justícia, i declara que en cada cas indivi-

dual és necessari el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per sotmetre-la a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia."

Jordània¹⁴

Reserva:

El Govern del Regne Haiximita de Jordània declara que la seva adhesió [...] no suposa iniciar relacions amb "Israel".

Kuwait¹⁴

Declaració:

[El Govern de Kuwait] desitja reiterar la total reserva per part de Kuwait respecte de l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni, ja que la seva adhesió a aquest no significa de cap manera el reconeixement d'Israel per part del Govern de l'estat de Kuwait i no el compromet en cap relació de tractat com a resultat d'aquesta.

Laos, República Democràtica Popular de

Reserva:

"De conformitat amb l'apartat 2, article 13, del Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, la República Democràtica Popular de Laos no es considera obligada per l'apartat 1, article 13, d'aquest Conveni. La República Democràtica Popular de Laos declara que per sotmetre una controvèrsia relativa a la interpretació i l'aplicació d'aquest Conveni a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia és necessari l'acord de totes les parts en la controvèrsia."

Liechtenstein

Declaració interpretativa:

El Principat de Liechtenstein interpreta els articles 4 i 5, apartat 1, del Conveni, en el sentit que el Principat es compromet a complir les obligacions contingudes en aquests de conformitat amb les condicions establertes en la seva legislació nacional.

Lituània

Reserva:

"... Atès que l'apartat 2 de l'article 13 d'aquest Conveni ho estableix, el Seimas de la República de Lituània declara que la República de Lituània no es considera

obligada per l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni esmentat, que estableix que tota controvèrsia relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni ha de ser sotmesa a la Cort Internacional de Justícia."

Malawi

"El Govern de la República de Malawi [declara], de conformitat amb les disposicions de l'apartat 2 de l'article 13, que no es considera obligat per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni."

Moçambic

Declaració:

[...] amb la declaració següent, de conformitat amb l'article 13, apartat 2:

La República de Moçambic no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni.

Sobre aquest punt, la República de Moçambic declara que, en cada cas individual, és necessari el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per sotmetre-la a l'arbitratge o a la decisió de la Cort Internacional de Justícia.

A més, la República de Moçambic declara que: La República de Moçambic, de conformitat amb la seva Constitució i legislació interna, no pot extradir ciutadans moçambiquesos.

Per tant, els ciutadans moçambiquesos seran jutjats i condemnats en tribunals nacionals.

Mongòlia

Declaració feta en el moment de la signatura i renovada en la ratificació:

La República Popular de Mongòlia no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni, segons el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part en el Conveni ha de ser sotmesa, a instància d'un dels estats, a arbitratge o a la decisió de la Cort Internacional de Justícia, i declara que, en cada cas individual, és necessari el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per sotmetre-la a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia.

Nova Zelanda⁸

Reserva:

El Govern de Nova Zelanda es reserva el dret a no aplicar les disposicions del Conveni a Tokelau mentre no es promulgui la legislació necessària per poder-les aplicar en l'ordenament jurídic de Tokelau.

Països Baixos

Declaració:

"Segons el Govern del Regne dels Països Baixos, l'article 12 del Conveni, i en particular la segona frase d'aquest article, no afecta de cap manera l'aplicabilitat de l'article 33 del Conveni del 28 de juliol de 1951 relatiu a l'estatut dels refugiats".

Reserva:

"En els casos en què les autoritats judicials tant dels Països Baixos com de les Antilles Neerlandeses o Aruba no puguin exercir la competència en virtut d'un dels principis esmentats a l'article 3, apartat 1, el Regne dels Països Baixos accepta l'obligació esmentada anteriorment [fixada a l'article 7] amb la condició que hagi rebut i refusat una demanda d'extradició d'un altre estat part en el Conveni."

Pakistan

"Pakistan no està obligat per l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni".

Perú

Amb reserva respecte de l'article 13, apartat 1.

Polònia¹⁶

Portugal

Reserva:

Portugal no extradica cap persona per delictes que impliquin la pena de mort o la cadena perpètua segons la legislació de l'estat requeridor, ni tampoc per delictes que impliquin mesures de vigilància per a tota la vida.

República Àrab Síria¹⁴

Declaracions:

1. La República Àrab Síria declara que no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni, relatives a l'arbitratge i els resultats d'aquest.

2. L'adhesió de la República Àrab Síria a aquest Conveni no significa de cap manera el reconeixement d'Israel ni l'inici

d'una relació amb aquest país sobre cap tema que estigui regulat per aquest Conveni.

República Democràtica del Congo

La República del Zaire no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni, segons el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni que no es resolgui amb la negociació, ha de sotmetre's, a instància d'un dels estats, a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia. En vista de la seva política, basada en el respecte de la sobirania dels estats, la República del Zaire s'oposa a tota forma d'arbitratge obligatori i espera que les controvèrsies se sotmetin a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia no a instància d'una de les parts, sinó amb el consentiment de totes les parts concernides.

República Popular Democràtica de Corea

Reserva:

El Govern de la República Popular Democràtica de Corea no es considera obligat per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni, en reconèixer que tota controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni no ha de sotmetre's a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia, sense el consentiment d'ambdues parts.

República Txeca⁴

Romania

Reserva feta en el moment de la signatura i confirmada en el moment de la ratificació:

La República Socialista de Romania declara que no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni, segons el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni que no es resolgui amb la negociació ha de ser sotmesa, a instància d'un dels estats, a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia.

La República Socialista de Romania considera que aquestes controvèrsies han de ser sotmeses a arbitratge o remeses a la Cort Internacional de Justícia no

més amb el consentiment de totes les parts, en cada cas particular.

Saint Vincent i les Grenadines

Declaració:

“Saint Vincent i les Grenadines fa ús de les disposicions de l'article 13, apartat 2, del Conveni esmentat anteriorment i declara que no es considera obligada per les disposicions de l'apartat 1 d'aquest article, segons el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni, a instància d'un d'ells, ha de ser sotmesa a arbitratge o sotmesa a la Cort Internacional de Justícia, i declara que, en cada cas, és necessari el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per sotmetre aquesta a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia.”

Suïssa

Declaració:

El Consell Federal Suís interpreta els articles 4 i 5, apartat 1, del Conveni, en el sentit que Suïssa es compromet a complir les obligacions contingudes en aquests en les condicions especificades per la seva legislació nacional.

Trinitat i Tobago

“La República de Trinitat i Tobago fa ús de les disposicions de l'article 13, apartat 2, i declara que no es considera obligada per les disposicions de l'apartat 1 d'aquest article, segons el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni ha de ser sotmesa, a instància d'un d'ells, a arbitratge o sotmesa a la Cort Internacional de Justícia, i declara que, en cada cas individual, és necessari el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per sotmetre aquesta a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia.”

Tunísia

Reserva feta en el moment de la signatura i confirmada en el de la ratificació:

No es pot sotmetre cap controvèrsia davant de la Cort Internacional de Justícia, si no és amb l'acord de totes les parts en la controvèrsia.

Ucraïna

Reserva feta en el moment de la signatura i confirmada en el de la ratificació:

La República Socialista Soviètica d'Ucraïna no es considera obligada per les disposicions de l'article 13, apartat 1, del Conveni, segons el qual tota controvèrsia entre dos o més estats part en relació a la interpretació o l'aplicació del Conveni ha de ser sotmesa, a instància de qual-sevol de les parts, a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia, i declara que, en cada cas particular, és necessari el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per sotmetre-la a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia.

Vietnam

Reserva:

“En adherir-se a aquest Conveni, la República Socialista de Vietnam formula una reserva a l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni.”

Xina

[La República Popular de la Xina] declara que, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 13 del Conveni, la República Popular de la Xina emet una reserva a l'apartat 1 de l'article 13 del Conveni i no es considera obligada per les disposicions de l'apartat esmentat.

Objeccions

(Llevat que s'indiqui el contrari, les objeccions s'han emès en el moment de la ratificació, l'adhesió o la successió.)

Alemanya⁶

30 de novembre de 1979

La declaració de la República d'Iraq sobre la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 1 del Conveni no té efectes legals per a la República Federal d'Alemanya.

25 de març de 1981

El Govern de la República Federal d'Alemanya considera que la reserva feta pel Govern de Burundi respecte de l'article 2, apartat 2, i l'article 6, apartat 1, del Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, és incompatible amb l'objecte i el propòsit del Conveni.

Israel

“El Govern de l'estat d'Israel no considera vàlida la reserva feta per Iraq respecte de l'apartat 1, lletra b), de l'article 1 del Conveni.”

28 de juny de 1982

“El Govern de l'estat d'Israel considera que la reserva formulada pel Govern de Burundi és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni i no pot considerar que Burundi s'hagi adherit a aquest de forma vàlida fins que no retiri la reserva.”

“Segons el Govern d'Israel, el propòsit d'aquest Conveni és garantir el càstig arreu del món dels delictes contra les persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, i negar als autors d'aquests delictes un refugi segur.”

Itàlia

a) El Govern italià no considera vàlida la reserva feta per Iraq el 28 de febrer de 1978 respecte de l'article 1, apartat 1, lletra b, d'aquest Conveni;

b) Quant a la reserva formulada per Burundi el 17 de desembre de 1980, [el Govern italià considera que] el propòsit del Conveni és garantir el càstig, arreu del món, dels delictes comesos contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, i negar un refugi segur als autors d'aquests delictes. Considerant, per tant, que la reserva expressada pel Govern de Burundi és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni, el Govern italià no pot considerar vàlida l'adhesió de Burundi al Conveni fins que no retiri aquesta reserva.

Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord

“El Govern del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord no considera vàlida la reserva feta per Iraq respecte de l'apartat 1, lletra b), de l'article 1 del Conveni esmentat.”

15 de gener de 1982

“La finalitat d'aquest Conveni és garantir el càstig arreu del món dels delictes contra les persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, i negar als autors d'aquests delictes un refugi segur. En conseqüència, el Govern del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord considera que la reserva formulada pel Govern de Burundi és incompatible amb

l'objecte i la finalitat del Conveni, i no pot considerar vàlida l'adhesió de Burundi al Conveni fins que no retiri la reserva.”

Aplicació territorial

Participant	Data de recepció de la notificació	Territoris
Regne Unit 2, 17, 18, 19	2 de maig de 1979	Domini de Jersey, Domini de Guernsey, Illa de Man, Belize, Bermuda, Territori Antàrtic Britànic, Territori Britànic de l'Oceà Índic, Illes Verges Britàniques, Illes Caiman, Illes Falkland i dependències, Gibraltar, Illes Gilbert, Hong Kong, Montserrat, les illes de Pitcairn, Henderson, Ducie i Oeno, Saint Helena i dependències, illes Turks i Caicos, zones de sobirania del Regne Unit d'Akrotiri i Dhekelia a l'illa de Xipre.
	16 de nov. de 1989	Anguilla

Notes

1. L'antiga Iugoslàvia havia signat i ratificat el Conveni el 17 de desembre de 1974 i el 29 de desembre de 1976, respectivament.

2. El secretari general va rebre, el 6 i 10 de juny de 1999, comunicacions sobre l'estatus de Hong Kong de la Xina i el Regne Unit. En reassumir l'exercici de la sobirania sobre Hong Kong, la Xina va notificar al secretari general que el Conveni, amb reserva, també s'aplicaria a la Regió Administrativa Especial de Hong Kong.

3. L'11 d'agost de 1999, el Govern de Portugal va informar el secretari general que el Conveni s'aplicaria a Macau. Posteriorment, el secretari general va rebre, el 18 de novembre de 1999 i el 13 de desembre de 1999, comunicacions sobre l'estatus de Macau de Portugal i la Xina. En reassumir l'exercici de la sobirania sobre Macau, la Xina va notificar al secretari general que el Conveni, amb reserva, també s'aplicaria a la Regió Administrativa Especial de Macau.

4. Txecoslovàquia havia signat i ratificat el Conveni l'11 d'octubre de 1974 i el 30 de juny de 1975, respectivament, amb una reserva. Posteriorment, amb una notificació rebuda el 26 d'abril de 1991, el Govern de Txecoslovàquia va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva a l'article 13, apartat 1, feta en el moment de la ratificació.

5. En una notificació rebuda el 12 de març de 1980, el Govern de Dinamarca va informar el secretari general que havia decidit retirar la reserva feta en el moment de la ratificació del Conveni, la qual especificava que fins que no es decidís el contrari, el Conveni no s'aplicaria a les illes Fèroe ni a Groenlàndia. La notificació indica que l'1 de gener de 1980 és la data efectiva de la retirada.

6. La República Democràtica Alemanya havia signat i ratificat el Conveni, amb una reserva, el 23 de maig de 1974 i el 30 de novembre de 1976, respectivament.

7. Per al Regne a Europa, les Antilles Neerlandeses i Aruba.

8. L'instrument d'adhesió especifica que el Conveni també s'aplicarà a les Illes Cook i Niue.

9. La formalitat va ser duta a terme pel Iemen Democràtic.

10. El 24 de juny de 1992, el Govern de Bulgària va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva a l'article 13, apartat 1, del Conveni, feta en el moment de la signatura i renovada en el de la ratificació.

11. L'1 de març del 2002, el Govern de Colòmbia va informar el secretari general que havia decidit retirar les reserves següents, fetes en el moment de l'adhesió:

1. Colòmbia fa una reserva a les disposicions del Conveni, i en particular a l'article 8, apartats 1, 2, 3 i 4, que són incompatibles amb l'article 35 de la Llei bàsica vigent, la qual declara que: els colombians de naixement no poden ser extradits. Els estrangers no seran extradits per delictes polítics ni per les seves opinions. Tota persona colombiana que hagi comès, a l'estranger, delictes que siguin considerats com a tals de conformitat amb la legislació nacional, ha de ser jutjada i condemnada a Colòmbia.

2. Colòmbia formula una reserva a l'article 13, apartat 1, del Conveni, ja que és contrari a les disposicions de l'article 35 de la seva Constitució política.

12. En una notificació rebuda el 18 de novembre de 1976, el Govern de Ghana va informar el secretari general que

havia decidit retirar la reserva continguda en el seu instrument d'adhesió, relativa a l'article 3, apartat 1, lletra c, del Conveni.

13. En una comunicació rebuda el 8 de desembre de 1989, el Govern d'Hongria va notificar al secretari general la decisió de retirar la reserva a l'article 13, apartat 1, del Conveni, feta en el moment de la ratificació.

14. El secretari general va rebre l'11 de maig de 1979 del Govern d'Israel la comunicació següent:

"L'instrument dipositat pel Govern d'Iraq conté una declaració de caràcter polític respecte d'Israel. Segons el Govern d'Israel, aquest no és l'àmbit adequat per fer aquesta mena de declaracions polítiques, que, a més, són una contradicció flagrant als principis, els objectes i els propòsits de l'Organització. Aquesta declaració del Govern d'Iraq no pot afectar de cap manera les obligacions que li siguin vinculants de conformitat amb el dret internacional o per tractats particulars."

"El Govern d'Israel, en la mesura que concerneixi el fons de la qüestió, adoptarà envers el Govern d'Iraq una actitud de reciprocitat completa."

El secretari general va rebre comunicacions idèntiques, *mutatis mutandis*, del Govern d'Israel l'11 de març de 1985 respecte de la reserva feta per Jordània; el 21 d'agost de 1987, respecte de la declaració del Iemen Democràtic; el 26 de juliol de 1988, respecte de la declaració feta per la República Àrab Síria, i el 17 de maig de 1989, respecte de la declaració feta per Kuwait.

15. La comunicació de l'11 de maig de 1979, a què fa referència el segon apartat de la declaració feta per Israel en el moment de l'adhesió al Conveni, fa referència a la comunicació feta respecte de la reserva formulada per Iraq en el moment d'adherir-se al Conveni. Vegeu la nota 13.

16. El 16 d'octubre de 1997, el Govern de Polònia va notificar al secretari general que havia decidit retirar la reserva a l'article 13, apartat 1, del Conveni feta en el moment de la ratificació.

17. El secretari general va rebre el 25 de maig de 1979 del Govern de Guatemala la comunicació següent:

El Govern de Guatemala no accepta l'extensió del Conveni feta pel Regne Unit al territori de Belize pel fet que sobre aquest territori hi ha una controvèrsia i que Guatemala reclama un dret que és l'objecte, de mutu acord, d'un procés per a l'arranjament pacífic de controvèrsies entre els dos governs esmentats.

En aquest sentit, el Govern del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord, en una comunicació que va rebre el secretari general el 12 de novembre de 1979, va declarar el següent:

"El Govern del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord no té cap dubte quant a la seva sobirania sobre Belize i no accepta la reserva presentada pel Govern de Guatemala."

18. El 3 d'octubre de 1983, el secretari general va rebre del Govern d'Argentina, l'objecció següent:

El Govern d'Argentina fa una objecció formal a la declaració de l'extensió territorial feta pel Regne Unit quant a les Illes Malvines [i dependències], les quals està ocupant il·legalment i a les quals anomena "Falkland Islands".

La República d'Argentina refusa i considera nul·la i sense efectes aquesta declaració d'extensió territorial.

En relació amb l'objecció esmentada anteriorment, el secretari general va rebre, el 28 de febrer de 1985, del Govern del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord, la declaració següent:

"El Govern del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord no té cap dubte sobre el seu dret, mitjançant una notificació al dipositari, de conformitat amb les disposicions pertinents del Conveni esmentat, a estendre l'aplicació del Conveni en qüestió a les Illes Falkland o a les seves dependències, segons el cas.

Per aquesta raó, el Govern del Regne Unit no considera que la comunicació d'Argentina, a la qual es fa referència, tingui cap efecte legal."

19. El Govern del Regne Unit va especificar que l'aplicació del Conveni

s'havia estès a Anguilla a partir del 26 de març de 1987.

20. En el moment de l'adhesió, el Govern de França va declarar el que se segueix respecte de les declaracions fetes pels estats següents:

Burundi (en el moment de l'adhesió):
"França emet una objecció a la declaració feta per Burundi el 17 de desembre de 1980 que limitava l'aplicació de les disposicions de l'article 2, apartat 2 i de l'article 6, apartat 1."

Iraq (en el moment de l'adhesió):
"França contesta la interpretació feta per l'Iraq el 28 de febrer de 1978 segons la qual la resolució de l'Assemblea General de les Nacions Unides a què s'adjunta el Conveni esmentat hauria de considerar-se una part integrant del Conveni i emet una objecció a la reserva de l'Iraq relativa a l'article 1, apartat 1 del Conveni esmentat."

Declaració del Principat d'Andorra de conformitat amb l'article 1.1.a) del Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, fet a Nova York el 14 de setembre de 1973

"De conformitat amb l'article 1.1.a) d'aquest Conveni, el Principat d'Andorra declara que d'acord amb l'article 43 de la Constitució d'Andorra, i amb la tradició iniciada amb els Pareatges de l'any 1278, els caps d'estat d'Andorra són, de forma conjunta i indivisa, els seus coprínceps. Aquests coprínceps són, a títol personal i exclusiu, el bisbe d'Urgell i el president de la República Francesa."

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni per a la repressió de l'apoderament il·lícit d'aeronaus, fet a l'Haia el 16 de desembre de 1970

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 14 d'abril del 2004 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni per a la repressió de l'apodera-

ment il·lícit d'aeronaus, fet a l'Haia el 16 de desembre de 1970

Tenint en compte que en els darrers anys la comunitat internacional ha pres consciència de l'amenaça que representa per a la seguretat mundial el fenomen del terrorisme internacional, l'Organització de les Nacions Unides i alguns dels seus organismes especialitzats han anat elaborant un seguit de convenis internacionals que tenen com a objectiu la lluita contra manifestacions específiques del fenomen terrorista.

Arran dels atemptats terroristes que es produïren l'11 de setembre del 2001, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va adoptar, el 29 de setembre del 2001, la Resolució 1373 (2001). Aquesta Resolució insta els estats membres a cooperar entre ells i a adoptar els convenis i protocols internacionals relatius al terrorisme.

En aquest sentit, les Nacions Unides va establir una llista en què s'enumeraven 12 convenis internacionals, entre els quals es troba el Conveni per a la repressió de l'apoderament il·lícit d'aeronaus, fet a l'Haia el 16 de desembre de 1970. Aquest conveni va ser adoptat en el marc de l'Organització de l'Aviació Civil Internacional, de la qual Andorra és estat membre des del 25 de febrer del 2001.

El Conveni penalitza la comissió en qualsevol grau de participació de l'apoderament il·lícit d'aeronaus i estableix la competència judicial dels estats implicats. A més, insta els estats a jutjar i castigar els acusats o, quan això no sigui possible, extradir-los al país amb jurisdicció que així ho sol·liciti.

Adherint-se a aquest Conveni, Andorra se suma a més de 170 països membres de Nacions Unides que ja en són part, fa pèl el seu compromís en la lluita contra el atac contra la seguretat de l'aviació civil internacional, de la qual els andorrans cada cop gaudeixen més en els seus viatges a l'estranger, i evita la possibilitat d'esdevenir un territori d'empara.

Malgrat que Andorra no tingui cap aeroport en el seu territori ni compti amb avions comercials, sí que disposa d'heliports i diferents zones d'helisuperfícies. A més, el contingut del Conveni també li és rellevant, ja que és aplicable a tot estat on es refugii l'autor eventual d'un apo-

derament il·lícit d'aeronaus, o si el delictes es comet a bord d'una aeronau arrendada a una persona que tingui en aquest estat la seva oficina principal o la seva residència permanent.

No obstant això, el Principat d'Andorra, en concordança amb la seva particular situació, emet una declaració explicativa en els termes que s'assenyalen a continuació:

"En el moment d'adherir-se a aquest Conveni, el Principat d'Andorra, tot i disposar d'heliport i d'helisuperfícies, no compta amb aeroports o aeròdroms."

S'aprova

L'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni per a la repressió de l'apoderament il·lícit d'aeronaus, fet a l'Haia el 16 de desembre de 1970.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Conveni.

Casa de la Vall, 14 d'abril del 2004

Francesc Areny Casal
Síndic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Jacques Chirac
President de la República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Conveni per a la repressió de l'apoderament il·lícit d'aeronaus

Signat a l'Haia el 16 de desembre de 1970

Els estats part en aquest Conveni,

Considerant que els actes il·lícits d'apoderament o d'exercici del control d'aeronaus en vol comprometen la seguretat de les persones i dels béns, afecten greument el funcionament dels serveis aeris i socaven la confiança dels pobles del món en la seguretat de l'aviació civil;